

Bloesemwonder te laat of IVN Gulp & Geul met IKL te vroeg op stap tussen hoogstam boomgaarden (zondag 23 april 2006).

Mensen op terrassen genieten van drank, hapje en vooral van een heerlijk zonnetje. De zomergarderobe is of uit de mottenballen gehaald of zojuist vernieuwd. De parkeerplaats voor Buitenlust is overvol. Ondanks deze drukte blijft het akelig rustig rondom de beide gidsen van de bloesemwandeling. Hoopvol worden nieuwe parkeerders gevolgd maar, helaas geen wandelschoenen, enz. Enkele deelnemers vullen in het restaurant nog hun energievoorraden aan en gelukkig komen er nog enkele belangstellenden waardoor om 14.00 uur een groep van 11 personen van start gaat voor de editie van 2006.

IKL gids Frans Voncken verontschuldigt zich voor het ontbreken van echte voorjaarsbloesem in de hoogstambomen tijdens onze route. Het lange en zeer koele voorjaar had zijn planning niet afgestemd met de organisatie van de bloesemwandelingen. De bloesems waren dus duidelijk verlaat en kunnen binnen een of twee weken massaal bewonderd worden. Onze IVN gids loopt vanwege dikke enkels (niet meer passend in zijn schoenen vanwege vele graafwerkzaamheden rond zijn woning) de route met laarzen. Een korte introductie van Frans en de groep zoekt de stilte op, omgeven door het frisse groen waarna hij bij de boomgaard van de Bellethoeve uitgebreid in kan gaan op onderhoud en historie van hoogstamboomgaarden.

Een drietal (zeer) jonge dames is bijzonder enthousiast en bewonderen even later een gehucht waar men heel veel tijd heeft (Eeuwen over). Een erg klein huisje met een dikke kastanjeboom voor de deur krijgt de benaming Heksenhuisje en naast alle fraaie vakwerk zien we ook duidelijk tekenen van verval. Het Geuldal is zichtbaar maar blijft een beetje ondergedompeld in grijze tinten. De zonnewarmte kan op dat moment de grauwsliuier nog niet oplossen.

Als we via een landweg rechts het dal ingaan herkennen we duidelijk diverse groene

voorjaarsboden zoals Salomonszegel, aronskelk en mooi blauw bloeiende maagdenpalm ofwel Vinca Major (de kleur varieert vaak tussen paars en schitterend blauw). Er wordt ingegaan op het verschil tussen huisweides (met hoogstam), economische plantages en de laagstamcultuur. Uiteraard komt ook de inzet van de groene organisaties ter sprake. Natuurmonumenten, Limburgs Landschap, IKL en diverse andere instellingen zetten zich in voor het behoud, herstel of restauratie van oude (cultuur)elementen in ons

landschap. De landweg of het pad verandert geleidelijk in een holle weg waarbij duidelijk zichtbaar is dat door de invloed van de zon de warme zuidelijke berm een heel andere begroeiing heeft en ook veel beter ontwikkeld is als de lang beschaduwde en koude noordelijke berm.

Een pad naar rechts brengt ons bij het meest modderige of drassige punt van onze route waarbij iedereen aardig doorheen kwam (af en toe met een handje hulp) en al spoedig ligt voor ons de Volmolen. In het weiland lopen een 8-tal Schotse Hooglanders (runderen) die geen enkele moeite namen om al dat vreemde gespuis in hun weide nader te onderzoeken. Zelfs op grote afstand bleek dat het allemaal stieren betrof, vooral herkenbaar aan hun forse bouw, hun horens en hun extra kwast.

Bij de Volmolen was er een korte wc-pauze en een toelichting op een stukje verleden en de gebruikte bouwsteen (Carboon) van dit markante gebouw van Natuurmonumenten. Via de binnenplaats en een brug over de Geul met tal van geknotte wilgen, brengt een pad naar links ons naar de

Smidsbergweg. Weer zien we tal van hoogstambomen, al of niet getooid met meerdere bossen maretak, vogellijm, mistletoe of in het Limburgs: haamsjeut.

Een verharde weg volgend, herkennen we links in het dal o.a. Diependal dat iedereen beter kent als Tippelder met tal van vakwerk gebouwen in de omgeving. Bij hoeve Klein Kullen kiezen links voor het meest zuidelijk gelegen plekje van Nederland en zo belanden we in Kuttingen. Ook op dit stuk van de route diverse sporen van dassen (bijv. wissels en latrines), fraai gerestaureerde bouwwerken, rust, ruimte, hoogstam (gericht op de behoefte van de verstedelijking in de ruimere omgeving zoals het Roergebied).

Een heerlijkheid haalt ons over voor een korte rust waarbij toilet, speeltoestellen, hangmat en vooral de speciale koffie uitvoerig getest werd. Een heerlijk en forse kop heerlijkheid bleek te

snel leeg te geraken, de dorstige kids waren nauwelijks bij hun drankjes te krijgen en het toiletbezoek vond pas na herhaalde verzoeken plaats. De Kuttingse mussen en een boomklever kwamen vol ongeloof dit schouwspel nader inspecteren. Helaas moesten we afrekenen en nog een uurtje verder.

We belanden weer op een pad door weilanden en lopen spoedig parallel of evenwijdig aan een van de vele beekjes in de regio. De Geul, omringd met populieren met vele, hoog groeiende maretakken, nadert snel. Tot onze verbazing blijkt

zelfs een meidoorn een aardig tooi te bezitten van deze altijd groene plant welke in Nederland een beschermde status geniet. Rond de kerstdagen wordt deze wonderlijke groeier (een halfparasiet) op vele plekken aardig uitgedund of geplunderd.

De vele kronkels (meanderen) van de Geul en de afkalvende oevers zijn natuurlijk onderwerp van gesprek. Onze jeugdige dames herkennen weer tal van avontuurlijke mogelijkheden met eilandjes, bomen en ondiepe plekken in de Geul. Enkele gele kwikstaarten zorgen niet voor al te veel oponthoud maar de begeleidende tekst verhoogt de bewondering voor dit fraaie stukje wandeling nog meer.

Een brug en een landweg links laat ons de fraai gerestaureerde hoeve Birven van het Limburgs Landschap passeren waarna een pad ons vrij fors omhoog voert. De hoeve maakt deel uit van het reservaat Cotessen (32 ha.) en is evenals de Bellet hoeve met 37 hectares in eigendom bij het Limburgs landschap. Links in de diepte de meanders van de Geul, rechts diverse kabouterwerkplaatsen of misschien wel restanten van de primitieve holbewoners. Onze meiden zijn te nuchter voor deze spannende verhalen van onze deelnemers. Natuurlijk

blikken we neer op de Heijmansgroeve en gaan we in op het geologisch meetstation van het KNMI (aardbevingen).

Het pad door het weiland van de Bellethoeve (ofwel van het Limburgs Landschap) zorgt weer voor voldoende meibloempjes welke gretig verzameld worden om er een leuke ketting van te rijgen. Een fraaie poel ligt te baden in de voorjaarszon en in de verte biedt een boom gastvrijheid aan enkel rustzoekers. De oude boomgaard is beslist toe aan verjonging en we zien dus een combinatie van oude knoesten naast toekomstige hoogstam. Het laatste stukje door deze boomgaard leidt ons door 2 rijen prikkeldraad. Hierbij rest ons diepe afkeer en een waarlijk foei of schande tegenover de beherende instantie welke meent, met dit afschuwelijke prikkeldraadbeleid, haar toekomstige leden of sympathisanten te kunnen overtuigen om haar werkzaamheden te ondersteunen. Voor mij is dit beleid in elk geval voldoende om een eventueel lidmaatschap of welke relatie dan ook meteen op te heffen. Misschien heeft deze instantie ook heldere geesten binnen hun organisatie.

Na de Bellet boomgaard is de route naar ons vertrekpunt binnen enkele minuten afgerond. Onze deelnemers zijn bijzonder lovend over de route en het weer. Na het afscheidwoordje van Frans kiest ieder voor zijn vervolg: Buitenlust, de auto, de ijsboer, enz... Thuis wacht weer werk op de IVN gids om de route en sfeer van vandaag een beetje in tekst te verwoorden.